

MA 3 NOV

foto: Oscar Tursunov

ALEXANDRA DOVGAN

SCHUBERT, FRANCK & PROKOFJEV

SPOT/DE OOSTERPOORT

PROGRAMMA

Franz Schubert (1797-1828)

Sonate nr. 19 in c, D.958

Allegro - Adagio - Menuetto: Allegro / Trio - Allegro

pauze

César Franck (1822-1890)

Prélude, choral et fugue, FWV 21

Sergej Prokofjev (1891-1953)

Sonate nr. 2 in d op. 14

*Allegro, ma non troppo - Più mosso - Tempo primo -
Scherzo. Allegro marcato - Andante - Vivace / Moderato / Vivace*

U gaat vanavond luisteren naar een van de allergrootste internationale pianotalenten van dit moment. Met een ongeëvenaarde technische beheersing en een muzikaliteit die een volwassen ziel verraaft, verkoopt ze gerenommeerde zalen uit en laat ze haar publiek betoverd achter. Haar spel is intens, precies, eigenzinnig en haar gevoel voor interpretatie wordt alom geloofd. De Russische Alexandra Dovgan werd afgelopen zomer achttien jaar oud, maar verleide grootmeester Grigory Sokolov al tot superlatieven: "Je kunt haar nauwelijks een wonderkind noemen. Want hoewel ze een wonder is, is wat ze doet absoluut geen kinderspel. Wat je hoort is een optreden van een volwassen pianist, een persoonlijkheid." Komend seizoen staat Dovgan in de serie Grote Pianisten in het Concertgebouw, in 2026 speelt ze in de befaamde Carnegie Hall in New York, maar u kunt vanavond al in De Oosterpoort horen waarom zij uit gaat groeien tot een van de grootste pianisten van deze eeuw.

Dovgan komt gewapend met partituren van Franz Schubert, César Franck en Sergei Prokofjev naar Groningen. Schuberts drie laatste pianosonates (D.958, 959 en 960) behoren tot zijn grootste werken voor piano solo. Hij schreef ze in de laatste, zeer productieve maanden van zijn leven, terwijl zijn gezondheid hem meer en meer in de steek liet. Lange tijd werden ze nauwelijks gespeeld, tegenwoordig gelden ze als hoogtepunten uit zijn oeuvre. *Sonate nr. 19 in c, D.958*, die u vanavond hoort, wijkt af van de andere twee sonates door de mineur-toonsoort, de compacte structuur en het ingetogen derde deel.

Na de pauze klinkt Franck's *Prélude, choral et fugue*. Na bijna twintig jaar geen werk voor piano geschreven te hebben, kwam de Belgische componist in 1884 ineens met dit werk op de proppen. Net als veel van zijn latere werken maakt dit stuk gebruik van de cyclusvorm, waarbij de delen door terugkerende thema's en motieven met elkaar verbonden zijn, wat een gevoel van eenheid creëert. De *Prélude* opent in b mineur met een vloeiende mix van arpeggio's en akkoorden. Daarna volgt het *Choral*, met een orgelachtige klank die doet denken aan gotische kathedralen, waarna het *Fuga*-slot voor een dramatische climax zorgt.

Uitsmijter is de tweede sonate van Prokofjev. De componist nam zelf plaats achter de piano voor de première in februari 1914. Hij droeg het werk op aan Maximilian Schmidthof, die een jaar eerder uit het leven was gestapt. Vergeleken met het sombere en gewelddadige *Tweede Pianoconcert*, dat in hetzelfde jaar gecomponeerd werd, toont Prokofjev in deze sonate meer terughoudendheid. Niettemin ademt het stuk een vol palet aan emoties: de componist verwerkt het verlies van zijn vriend in een aangrijpend werk, vol kleur en contrast.

